

Claudius: Velmi vás šlechtí, milý Hamlete, že po otci tak dlouho truchlíte; vašemu otci však též zemřel otec a jeho otci také; synovská povinnost nám všem velí držet smutek - ale jen na čas. Zatvrdit se v něm je přece bezbožné a paličaté, zženštilost je to, okázalá vzpurnost, nepěkný projev nepevného srdce, neschopnost pouhá snášet utrpení, nevědomost a nedostatek kázně. Proč to, co musí být, co běžné je a každého to přece jednou čeká, z pouhého trucu máme brát tak vážně? To křičí, fuj, a přímo do nebe! Urážka přírody i mrtvých je to, rozumu se to příčí. Ptal se snad rozum, když kdysi zemřel první z lidí, zda muselo to být? A ptá se dnes? Odhod'te, prosím, planý zármutek a pokládejte nás teď za otce.